

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 48. De obligationibus & actionibus quæ oriuntur ex pignore, ac cuius
sit damnum, deq; modo quo finitur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

pro administratione bonorum pupilli, & bona curatoris pro administratione bonorum minoris. Quod pari ratione dicendum est de bonis Praelati pro administratione mala bonorum Ecclesiae, ex Panor. ad Cap. Ex literis, de pignori. nu. 11. quia Ecclesia æquiparatur minori, ex Cap. 1. De in integr. restitut.

583. Tertio, ex lege Si mater, Cod. In quibus causis pignus tacite contrahitur; si mater suscepta liberorum tutela, secundo nupserit, antequam aut iisdem liberis fecerit tutorem ordinari, aut persolverit, quod eis debetur ratione tutelæ gestæ; tam bona ipsius, quam secundi illius mariti, sunt tacite hypothecata iisdem liberis.

Quarto, ex lege 1. Cod. Communia delegatis; tacita hypotheca contrahitur in bonis testatoris, pro piis legatis ab ipso factis.

Quinto, ex lege Si tutor, Cod. De seruo pignori dato manumisso; res enim præ pecunia pupilli, aut minoris, sunt illis tacite obligatae.

Sexto, ex lege Cum oportet, Cod. De bonis, quæ liberis, &c. bona patris tacite obligantur filiis pro horum rebus aduentitiis, quarum ille habet administrationem; quia licet usus fructum habeat; dominium tamen est penes filios.

Septimo, ex lege Hac edictali, Cod. De secundis nuptiis; si pater, vel mater secundum matrimonium contrahat, omnia bona ipsius sunt tacite obligata filiis prioris matrimonii, pro bonis quæ defunctus parens illis reliquit.

Octavo, ex l. secunda, Cod. In quib. caus. pignus, &c. bona illius, qui contrahit cum fisco, sunt eidem tacite hypothecata, ut & pro tributo eidem soluendo, ex præcedenti lege prima; bona item illius, qui cõducta habet ab ipso fisco vectigalia, aut tributa, ex lege Si cõ pecuniam, Cod. De privilegio fisci. Non contrahit autem hypothecam tacitam, si quis propter delictum debeat fisco pecuniariam penam, habetur ex lege Eorum, Cod. De iure fisci.

Nono, ex lege Interdum, ff. Qui potiores, in pignore; is qui pecuniam mutuauit ad reficiendam, vel armadam nauem, habet tacitam hypothecam in eadem nauis; non autem si mutuauerit ad emendam, ut locis citatis habent Hostiensis, & Syluester.

Idem iudicium esse, de eo qui mutuum dedit pecuniã in restitutionem, seu reedificationem ædificij, habetur ex lege 1. ff. In quib. causis pignus, &c.

584. Decimo, ex lege Item quia, ff. De pactis, & lege Eo iure, ff. In quib. causis pignus, &c. in habitationibus & prædiis vrbis locandis, quæ in tacta, & illata fuerint, hypothecantur tacite locatori pro pensione seu mercede locationis. Idem est dicendum de inuectis, & illatis in horreum, arcam, vel diuersorium conductum; ex lege Si horreum, ff. In quib. causis pignus, &c. Idem etiam de inuectis, & illatis in stabulum domui coniunctum; ex lege Eo iure, ante citata.

Circa quod aduerte primo, inuectæ dici, quæ iumentorum vectura; inducta vero, quæ manu, & illata quæ dorso imposita, intromittuntur, ut ad memoratas leges notat glossa. Aduerte secundo, ex lege 1. §. penult. ff. De migrando; aliena non posse pignoris nomine retineri, nisi loco pignoris inducta sint; quo casu locator ius ea retinendi habet aduersus inquilinum nolentem soluere mercedem locationis; non item si illata sint tanquam aliena, quia verus dominus ius habet repetendi ea tanquam sua. Aduerte tertio, quod si inquilinus rem inuectam alienet, ea semper maneat obligata, quia ius pignoris ita ad rem transit, ut semper eam sequatur; exceptis mercibus quæ per venditionem (ex lege penult. ff. de pignori. b.) ab onere pignoris liberantur, eo transeunte ad eas merces, quæ loco illarum reponuntur; quoniam ea est natura mercium ut distrahantur, & alia earum loco comparentur. Attamen si locator manum aliquibus iniecerit, & in pignus sumperit, ea tanquam specialiter obligata transeunt in emptorem cum illo onere.

Aduerte quarto, differentiam esse inter prædium rusticum, & prædium vrbis, quod (ex lege Eo iure, ff. In quib. caus. &c.) illata in prædium rusticum non obligentur

tacite locatori; nisi de eo expresse conuentum sit: quia prædium rusticum communiter habet fructum profectum fructum qui locatori, etiam si nominatim non conuenit, tacite obligatur, ex lege In prædiis, eod. tit. Illata vero in prædium vrbis tacite obligentur locatori, etiam si nihil de eo expresse conuentum sit, ex citata lege Eo iure, & ex sequenti lege Licet. Aduerte postremo; ex l. Quamuis fructus, Cod. Cod. tit. quamuis fructus prædij rustici sint tacite obligati, prædia tamen quæ emuntur ex eorundem fructuum pretio, non manere obligata tacite. Atque hæc fere certa sunt.

Dubitatur autem; an qui mutuum dedit pecuniam ad aliquid rei emptionem, habeat tacitã hypothecam, posito quod pecunia expresse mutuata fuerit causa atque respectu dictæ emptionis, ac de facto expensa fuerit ea de causa, & expendi necessarium fuerit. De quare dissentiant Iurisperiti, ut videre est apud Couar. lib. 1. v. riar. resolut. c. 7. n. 3. ubi pro vtraque parte varios citat. Quamuis autem partem affirmantem defendi posse putet; negantem tamen sequendam censet; quia ex iure nihil habetur de tali hypotheca tacita; sed solum de privilegio personali, quo præferatur aliis creditoribus; aut de hypotheca expressa, hoc est, de qua creditor expresse conuenit cum debitore.

Quæ responsio adhiberi potest ad alia multa similia, qualia sunt; An qui vendit rem suam credita pecunia habeat illam tacite hypothecam pro solutione pretij. An qui administrat bona ciuitatis, habeat huic tacite hypothecata bona sua. An bona furis sint tacite hypothecata pro restitutione rei furtiue. Namque ex iure nihil habetur de tali hypotheca. Quamquam ex lege Iulianus, §. Offerri, ff. De actionibus empti, & venditi, is qui vendit rem suam credita pecunia, potest eam quasi pignus retinere, id est, non tradere donec totum pretium ei solutum sit; sique ciuitas habeat fiscum, ut solet libera non habens superiorem, locus erit hypothecæ tacitæ, ex præced. n. 583. vers. Octauo casu.

His addendum videretur, qui potiores in pignore & hypothecis habeantur; quæ de re est Digestis tit. 4. lib. 20. & Cod. tit. 18. lib. 8. sed sufficiunt dicta a nobis in præced. par. 2. lib. 10. cap. 17.

CAPVT XLVIII.

De obligationibus, & actionibus quæ oriuntur ex pignore; ac cuius sit damnum; de quo modo quo finitur.

SVM MARI VM.

- 586 Tres obligationes quæ ex pignore oriuntur ex parte debitoris illud dantis.
587 Sex quæ ex parte creditoris pignus ipsum recipientis;
588 Daqz, prima.
589 Tres casus in quibus creditor licite vti potest pignore.
590 Reliquæ obligationes.
591 Actio quæ oritur ex pignore quædam est pignoratitia, & quædam hypothecaria.
592 Pignoratitia quædam est directa, & quædam contraria.
593 Quatenus creditor fructus ex pignore perceptos, etiam si debitor eos non percepisset, teneatur computare in sortem.
594 Quatenus teneatur computare fructus quos non percepit quidem, sed sua negligentia.
595 Ad quam pensionem teneatur, si re oppignorata vtatur.
596 Duodecim modi quibus finitur pignus.

Obligationes quæ oriuntur ex pignore.

SECTIO I.

EX parte debitoris dantis pignus, seu hypothecam oriuntur tres obligationes. Prima, ne rem cui creditor datam pignori, det adhuc alteri, seu secundo creditori; quia

quia alterutri faceret iniuriam, nisi ipsa sit maioris aestimacionis, aut saltem tanta, quanta est vtriusque debitum, iuxta antecedentia nu. 578. Secunda est, quia debitor tenetur soluere omnes expensas necessario factas a creditore circa pignus ne periret, aut deterioraretur, ex lege Si necessarias, & lege Si seruos. ff. De pignoratitia actione. Expensas autem non necessarias, etiam si viles, non tenetur soluere, nisi vtilitas cedat in bonum ipsius debitoris, nec sint nimis magnae, prout notant in verbo Pignus Angelus §. 15. & Sylu. qu. 13. ad idque facit memorata lex Si seruos. Tertia debitoris obligatio est, quod non possit repetere pignus donec integrum debitum soluerit, ita ut creditor ipsum iure retineat, quantumvis ille maiorem partem debiti soluerit, ex lege Quamdiu. Cod. De distracione pignorum.

Ex parte autem creditoris pignus habentis oriuntur sex obligationes. Prima est, curare ne pignus pereat, aut fiat deterior, sicut tenetur ad restitutionem talium damnorum, siquidem contingerint ipsius dolo, aut lata, vel leui culpa, ex lege Si cum videret, §. Venit, & ex lege Ea igitur, ff. De pignoratitia actione. Non autem si culpa leuissima, aut casu fortuito, ex lege Quae fortuitis, Cod. De pignoratitia actione, & Instituitis, §. finali; Quibus modis re contrahatur obligatio, nisi creditor ipse fuerit in mora restituendi id ipsum pignus, aut conuentum fuerit, vt de culpa etiam leuissima, & casu fortuito teneretur, prout monent Sylu. in verbo Pignus qu. 14. & Nauar. in Enchir. c. 17. n. 203. Secunda obligatio est, vt creditor non possit vti pignore, ex lege Si pignore, ff. De furtis, & per consequens teneatur ad restitutionem quantum valet talis vfus.

Sed excipiendi sunt tres casus. Primus est, quando eiusmodi vfus cedit in bonum debitoris. Sicque in lege Creditor l. ff. De pignoribus, dicitur, quod creditor praedia sibi obligata ex causa pignoris, locare recte possit; quia nimirum praedia solent meliora fieri per culturam. Secundus est, quando pignus ex vfui nullum patitur detrimentum, vt cum quis vase accepto in pignus, semel aut bis vtiatur in conuiuiis. Tertius, cum vfus pignoris talis est qui gratis, & communiter concedi solet inter amicos, vt lectio libri. Quem casum ex D. Thoma habent D. Anton. 2. part. tit. l. 15. §. 3. & Nauar. in Enchir. c. 17. n. 203. addentes cum vfus non fuerit talis, etiam si fiat cum voluntate domini, siue explicita, siue implicita, vfuram committi, quando videlicet is est pretio aestimabilis, ac conceditur ratione mutui, iuxta communem doctrinam de vfura. Aduerte vero casus hos intelligendos esse dummodo expresse debitor non prohibuerit talem vfum, aut talis vfus non cedat in detrimentum debitoris, vt cum in pignus datus est equus, aut vestis pretiosa, vas argenteum, torquis aureus, & eo ipso, quod debitor cognoscitur illa pignori dedisse, incipit minoris fidei aut aestimacionis esse apud alios.

TERTIA obligatio est, qua creditor tenetur refarcire damna prouenientia ex vfui pignoris ei non permisso, vt ex excisione arborum, vel dirutione domus, iuxta legem Creditor 2. Cod. De pignoratitia actione. Et confirmatur: quia si tenetur de lata, aut leui culpa, tenebitur quoque de damno per eam dato. Quarta est, qua tenetur ad restitutionem omnium fructuum pignoris quos percepit, aut percepisse debuit: ex lege Creditor l. eodem titulo. Quae de re plenius Molina disp. 535. in principio. Quinta est, quam idem ibidem persequitur, vt creditor si id in cuius securitatem pignus ei datum fuit, non tradiderit, restituat acceptum, quia tunc ipsum desinit rationem habere pignoris. Idem iudicium est, si aliquid datum sit in pignus sub conditione quae non est impleta, tam hoc, quam illud, habetur ex lege Solutum, §. Si quasi, De pignoratitia actione. Postrema obligatio est, qua creditor soluto sibi integro debito, tenetur debitori pignus restituere. Ea enim est natura pignoris, vt ipsum finiat facta integra debiti solutione, iuxta post dicenda in sect. quarta.

Actiones quae oriuntur ex pignore.

SECTIO II.

Quo dattinet ad actiones quae oriuntur ex pignore, vna est quae dicitur pignoratitia, & altera quae hypo-

Valerij Par. III. Tom. 2.

thecaria, illa quae nascitur ex contractu pignoris per quem mutua obligatio inducitur inter debitorem dantem, & creditorem accipientem pignus. Haec vero ex iure ad re, hoc est, ex iure quod creditor acquisiuit ad pignus, vt illud retinere possit, vel recuperare, si fuerit ab eo ablatum, vel alienare, si ei non sit solummodo debitor tempore, Instituitis, §. Item Seruiana, De actionibus. Quae eadem actio competit tantum creditori: sed etiam haeredibus ipsius, ex lege l. Cod. Si vnus ex pluribus haeredibus creditoris, & competit etiam non tantum contra creditorem, sed etiam contra haeredes ipsius, ex seq. lege 2. immo & contra tertium possessorem: adeoque eum, qui rem pignoratam emittit a debitore vendente, vt satisficeret creditori, nec satisfecit, ex lege Distractis, Cod. De pignoribus. Et ratio est: quia talis actio est realis, seu nata ex iure acquisito ad re, vt intelligitur ex leg. Pignoris, Cod. De pignoribus & proinde sequitur rem ipsam apud quemcumque sit.

Pignoratitia autem actio quaedam est directa, quaedam contraria. Directa est (ex leg. Pignoris, Cod. De pignoratitia actione, & ex lege Si rem alienam l. ff. eodem tit. quae debitori si debitum soluerit, omninoque satisfecerit, competit aduersus creditorem, ad repetendum pignus suum, & totum quod sua interest: fructus nimirum pignoris, & damna accepta dolo, aut lata, vel leui culpa creditoris. Ea enim est conditio contractus celebrati in vtriusque contrahentis vtilitatem. Contraria vero actio est, quae e contrario competit creditori ad repetendas expensas quas necessario aut vtiliter fecit in pignore conseruando: ita ut possit pro eis retinere id ipsum pignus, ex lege Si necessarias, ff. De pignoratitia actione. Competit quoque si debitor rem alienam impignorauerit domino ignorante, aut propria quidem, sed iam alteri obligatam, cum tamen ea non sufficiat vtrique, quod habetur ex cit. lege Si rem alienam. Aut si res pro auro in pignus dederit, ex lege Si quis in pignore, ff. De pignoratitia actione. Quod pari ratione dicendum est, si aliae similes fraudes interueniant.

Explicatio questionis, cuius sit rei damnnum aut commodum in pignore.

SECTIO III.

Pignus, quia in eo nec rei dominium, nec vfus transfertur, detrimentum accipit in damnnum, & fructificat in commodum dantis, apud quem dominium illius manet, exceptis casibus quos in praeced. num. 589. attingimus. Dubia vero quaedam hoc loco occurrunt explicanda de fructibus pignoris.

PRIMUM EST. An creditor teneatur in sortem computare fructus ex pignore perceptos, quos debitor non erant alias collecturus, immo nec colligere cogitabat, vt cum in pignus datur ager qui negligentia debitoris est sterilis, & diligentia creditoris fit fertilis: aut est domus, quam debitor locare non solebat, & creditor eam locat certa mercede, aut est equus indomitus, ideoque inutilis, & industria creditoris factus est vtilis, & locatur, De qua re contra Sorum in lib. 6. De inst. & iure qu. 1. art. 2. sub finem, tenendum videtur cum Nauar. in Enchir. cap. 17. n. 216. creditor etiam tunc teneri fructus computare in sortem: quia ad id sufficit tales fructus esse rei pertinentis ad debitorem, neque creditor habere iustum titulum, quo sibi eos retinere possit, nisi quantum ipsius diligentia & industria meretur. Nec obstat quod debitor non esset fructus eos percepturus: quia satis est, quod sint fructus rei suae. Nec item quod debitori nullum detrimentum inde afferatur: quia obligatio talis restitutionis non oritur ex damno illato, sed ex re aliena; quae fructificans, domino suo fructificat. Nec denique quod lucrans sua industria ex deposita pecunia, acquirat sibi tale lucrum, quia illud est ex sola industria ipsius, non autem ex re: quandoquidem pecunia sterilis est de se, & non tantum ex domini negligentia aut inertia. Pari ratione, x Nauar. ibidem sentiendum est debere creditorem restituere fructus quos sua industria multo plures aut maiores ex pignore accepit, quam pignus ipsum apud debitorem reddere solebat: ita tamen vt possit deducere, quod per suam industriam ipse meretur.

594. SECUNDUM DVBIUM EST. An creditor teneatur computare in sortem non tantum fructus perceptos, sed etiam eos quos percipere debuit, sed sua negligentia non percepit? Vbi aduerte certum esse inter Doctores, teneri tanquam fraudulentum, si dolo, aut lata sua culpa non perceperit; vt cum domus accepta in pignus solita erat locari, & neglexit locare, cum offerrentur conductores: non repeteri autem, si leuissima tantum culpa sua, aut casu fortuito non percepit. Ideoq; difficultatem in eo tantum esse; an teneatur quando non percepit leui sua culpa? De qua re contra Hostiensem in summa tit. De pignoribus, §. Quando efficaciter, sentiunt in verbo Pignus. Angelus. §. 12. Sylu. quest. 11. Rosellanus. 8. Armillanus. 6. quod teneatur; quia cum pignoratitia sic in bonum vtriusque partis, creditor teneatur eam diligentiam adhibere in conferuando pignore, vt non imputetur ei leuis culpa & negligentia; ex qua si debitori damnum contingat, ipsum refarcire teneatur; siue contingat in pignore, siue in fructibus pignoris; tam iis quos protulit, quam quos proferre debuit, iuxta illud, quod in lege Creditor qui pradium, Cod. De pignoratitia actione, statuitur creditorem debere computare in sortem fructus quos percepit ex pignore, vel percipere debuit. Quod etiam habetur ex lege 2. Cod. De partu pignoris, & omni causa.

595. TERTIUM DVBIUM EST. Quam pensionem teneatur in sortem computare si quis domo aut alia re sibi in pignus data vitur? Ad quod dicendum videtur primo; teneri illam tantum pensionem computare in sortem, quam accepisset ab alio cui talem rem pignoratam locasset; seu secundum estimationem, qua concludi & locari domus communiter solent. Ita contra Speculatores, cum Panor. ad Cap. Cum contra, De pignoribus. n. 10. habent in verbo Pignus. Ang. l. §. 13. & Sylu. n. 12. Ratioq; docet; quia creditor non est alterius conditionis quam alius conductor. Id quod procedit quantumcunque aliam domum habuerit in qua habitare posset. Nam eo ipso, quod domum pignoratam non locauit cum posset, teneatur refarcire damnum per id dolo, aut lata sua culpa, vel leui datum; adeoque computare in sortem, pensionem eam quam poterat accipere, si alijs qui offerebantur locasset. Non procedit autem quando sufficienti adhibita diligentia conductorem non inuenit; tunc enim ad nihil teneatur, licet propriam domum locauerit, in pignoratam migraturus ad eam conferuandam, habitando in ea.

Modus quo finitur pignus.

SECTIO IV.

596. DE hac re, quam Molina persequitur sepe memorato tract. 2. disp. 537. extat Digestis titulus Quibus modis pignus, vel hypotheca soluitur; vnde habetur pignus finiri primo solutione integra debiti; 1. Item liberatur. Secundo, remissione creditoris, qua debitum remittit, vel ab hypotheca recedit, lege Soluitur. Tertio, alienatione pignoris facta de consensu debitoris, lege Si consensu. Quarto, finito tempore constituto illius durationi, lege Item liberatur. Quinto, si creditore deferente iuramentum debitori, is iuret se non esse debitorem, aut si lata sit sententia absolutoria in fauorem debitoris, lege Si deferente. Sexto, emptione; nempe si creditor emit pignus a debitore, lege Titius. In qua additur optimus modus, subscriptione creditoris; nempe si subscribat in instrumento in quo debitor profiteretur alteri secum contrahenti, eam rem nulli esse obligatam. Adde octauum, si solum sit creditor ex ipsius voluntate, vel alio quocunque modo satisfactum sit debito de consensu creditoris, iuxta leg. Si rem alienam, §. Omnis pecunia, ff. De pignoratitia actione. Item nono, redditione instrumenti publici, seu traditione scripturae de pecunia mutuata vel credita, iuxta legem Labeo. ff. De pactis, & legem Crediticem, Cod. De remissione pignoris. Paterea, decimo, si debitor offerat debitum creditori, qui non vult accipere, & ideo debitor coram testibus fide dignis, pecuniam in mansupio obsignato deponit in loco religioso, vel apud hominem fidelem, iuxta leg. Nec

creditorum, C. de pignoratitia actione. Adhuc vndecimo, nouatione, ex lege Solutum, §. 1. ff. De nouationibus. Est autem nouatio prioris debiti in aliam obligationem translatio, hoc est, cum ex precedenti causa, ita noua constituitur, vt prior perimatur, prout habet textus in eod. tit. De nouationibus, leg. prima. Denique duodecimo, ex consensu creditoris, sicut & ex eodem consensu contrahitur, iuxta legem Si probaueris, Cod. De remissione pignoris.

CAPVT XLIX.

De pactis & distractione pignorum, ac de transacione.

SVMMARIVM.

- 597 Quando sit, vel non sit licitum pactum, vt si debitum non soluat tempore constituto pignus transeat ad dominium creditoris.
- 598 Tale pactum vitatur, si sit vt fructus antea percepti, sint creditoris; requiritq; vt iustum pretium inueniat.
- 599 Illicitum est pactum, vt pignus habeatur in feudum, itemq; vt redimi non possit.
- 600 Licitum est cum sciuisse e pactum in pignore, perinde ac cum creditore.
- 601 Pacta legis commissoria.
- 602 Debitor liberatur a debito, pignore amisso; creditor vero, acceptum retinere potest quamdiu ei non soluitur integre.
- 603 Quod possit illud alteri pignore, & quatenus.
- 604 Aliquot documenta de potestate quam creditor habet vendendi pignus sui debitoris.
- 605 De tribus casibus in quibus venditio pignoris potest contingere; & qualiter in vnoquoque eorum sit procedendum.
- 606 Documenta de transacione.

Notanda de pactis pignorum.

SECTIO I.

Quaedam supersunt antedictis addenda de pactis pignorum. Primum est, quod si inter debitorem & creditorem contueniat, vt si debitum non soluat tempore constituto, pignus cedat in ius & dominium creditoris, ac pro vendito habeatur (nempe debito ipso rationem pretij subeunte) pactum non valeat; vt notat Hostiensis in summa, tit. De pignoribus. §. Quibus pactis; sequunturque Angelus, in verbo pactum, q. 18. Sylu. eod. verbo, q. 14. & in verbo pignus, quest. 5. & Nauar. in Enchir. cap. 17. num. 203. Et communem sententiam esse habetur ex Couar. in lib. 3. variar. resolut. cap. 2. num. 7. per Cap. Significante. De pignoribus, & legem viciniam, Cod. De pactis pignorum. Pro qua Panor. ad idem Cap. nu. 7. rationem adfert; quod pignus solet esse maioris pretij quam debitum, ideoque tale pactum mutuantibus absolute concedere, sit vitium passim inducere.

Verum si eiusmodi pactum geret non quidem in iurum creditoris; sed potius in penam impositam, ad coercendam debitoris contumaciam in non soluendo, tunc non esset censendum illicitum; dum modo non accipiat plus, quam sit iuste debitum, serueturq; iustum ipsius pignoris pretium (prout ex Panor. D. Anton. & Sylu. Nauar. habet in cit. 203.) & interuenierit mutui contrahentium consensus, aut Iudicis sententia, absitq; fraus; iuxta ante tradita in cap. 12. causa nona. Quae vide; & specialiter meminere haberi ex cit. Cap. Significante (quod ad illud, num. 3. notat Panor.) talem penam non incurere debitorem, quando vete non potuit soluere. Id enim propterea inculcat, Ium est; quod periculum sit ne in eo plerumq; peccetur.

Secundum est, praefatum pactum; nempe vt pignus in penam pro vendito habeatur, nisi ad praefixum tempus

redima-